

til Spanien sættes: 1. Januar 1936.

Føroya lögting, den 16/11-1935.
P. M. Dam.

Við 3. viðgerð fall tað. Tað fekk bara 1 atkvøðu.

Fiski- menn!

—o—
Vit hava nú haft fólkatings-
val. Og tað kann ikki annað
sigast, enn at vit mentu okk-
um væl. Vit eru farnir at vera
meiri sameintir nú, hvat viðvíkur
okkara politisku leið; og tað
mugu vit eisini, um vit skulu
vinna okkum nakrar sómdir av
lóggevuni.

Tað er já nettupp tá valg er
fyri hond, at vit skulu sleppa
at royna orku okkara við at
seta fótur í spenn fyri at fáa
okkum menn, sum av øllum
alvi vilja arbeiða fyri at fremja
okkara mál og bota um okkara
ógvuliga ringu lívskor, tí, við at
fortseta við at velja teir menn-
irnar inn á ting, sum í tí dag-
liga lívinum mótarbeiða okkum
— og teir gera tað meiri á tingi
— mugu vit jú skilja at vit
senda okkum sjálvar á hús-
gangin, tí av teimum kunnu vit
væl ikki vænta, at teir skulu
gloyma at nora at sjálvum sær,
tá talan er um at gera lógir;
men okkum hava teir oftast
lyndi til at gloyma, uttan — so
segði maðurin — á pantilistanum,
har gloyma teir okkum ikki.

— Hesa ferð flugu vit ikki
mannin valdan, men tað hevði
alikavel sín tyding at vit mottu
so fjølmentir fram við valborðið;
tí so hava vit peika hinum
partinum — tí størri helvtini
— av okkara starvsbrøðrum,
sum enn letur sær »stinga blár
í eyguni», á leiðina, ið eigur at
vera gingin í framtíðini; vit
mugu nú duga at siggja, at tað
er ikki rætt, at vit sum eru hin
stóra fjöldin av Føroya fólk,
skulu lata okkum kúga av tí
minna partinum — teimum sum
ríkisdómi eiga og »strámonnum»
teirra.

Vit siggja jú allir, at tað er
ikki rætt og kann ikki ganga,
at vaksni menn í vandamiklum
og strævnum arbeiði sjáldan
fáa meiri í lön enn ein 14—15 árs
unglingi fær, meðan hann er í
læru í onkrum »fagi», — tað er
hungursløn tá tað er talan um
menn sum hava konu og børn.

Hetta gongur also ikki longur,
vit mugu koma okkum burtur
úr hesum, og tað má vera av
egnu ávum, tí ov leingi hava
vit sít og bínt og biðjað eftir,
at teir flokkar, ið hava havt
róðrið, skuldu bota um okkara
viðurskipti; men nei vælsigna,
ongin bót kom. Teir skóru sær
av og á onkra nýggja beitu
framman undan vali, og harútf
er tað komið; okkara pening-
ligu viðurskipti eru versnaði í
stórum, meðan samstundis teir
stóru mennir — nógvir — eru
blivnir enn størri.

Men nú siga vit **nei**. Hertil

og ikki longur. Vit snúsa nú
hvorja ferð vit svimja tvørtur-
við eini afturhald-beitu. Nú
vilja vit sjálvir kjósa okkum
menn inn á ting.

Til komandi lögtingsval mega
vit standa eins væl saman, sum
vit stóðu við fólkatingsvalið —
og betri!

Vit lata alt smáligt klandur
og misstøður dvina fyri hesum
eina: vit vilja sjálvir ráða í
okkara egnu viðurskiptum.

Minnist allir til í næsta mán-
aði at vissa tykkum um, at tit
eru tiknir við á veljara-listanum,
so at tit kunnu fáa lov at gera
tykkara skyldu móti sjálvum
tykkum hin 20. januar 1936.

Eín fiskari.

Jørðin tíðliga á vetri.

Epliseingir og kál.

Nú er komið út á vetur fyri
í ár, tíðin, tá jørðin er kólnað
aftaná summarið og plantuvøkst-
urin stöðgaður.

Nú ræður um at fáa skotið
upp alla ta jørð, sum lá í epla-
veltu og kálveltu í ár, so moldin
kann liggja leys og væl fyri at
frosteta í vetur. Tess gloprutari
og opnari moldin liggur fyri
luft, kulda, vætu og turki í vetur,
tess betur moldnar hon sundur,
tess betri verður hon at arbeiða
aftur til várs, og tess betri verður
hon fyri at bera groði komandi
ár, hvat hon enn skal nýtast til.

Tess vánaligari, ið jørðin er,
tess neyðugari er at arbeiða hana
um heystið. Fyrst og fremst er
tað neyðugt fyri nýggja jørð.
Okkara traðarjorð er fyri tað
allræmsta fátæk frá náttúrunnar
hond, svartur mógvur, tagingur,
mýrimosi og sovið. Hetta
jardartílfarið er ongatið ovmikið
luftað og arbeitt, tað krevur alla
ta viðgerð, tað kann fáa.

Sovorðin jørð er altíð meir
og minni óhóskandi fyri plantu-
vøkstur, tí hon er deyð,
ófrísk og fátæk.

At hon er deyð merkir, at
djóra- og bakteríulívið í jørðini
trívast ikki. Fyri at jørð kann
vera urtagóð, má eitt yðjandi
bakteríulív kunna virka í mold-
ini og hartil eitt djóralív, fyrst
og fremst reyðmaðkar, tí um
einki soviðandi lív er, kann tann
ógrøðiliga mógvjørðin ikki um-
setast til grøðiliga mold og tað-
fallið ikki koma til fulla nýttu.

At jørðin er ófrísk merkir,
at evnisumsetingarnar í jørðini
arta seg soleiðis, at jarðarvætan
verður giftkend. Orsøkin til hetta
er fyrst og fremst tann, at tað
trýtur luft; um nóg mikið av
luft sleppur niður í jørðina,
tekur evnisumsetingin aðra gongd
og fremur friska jarðarvætu, og
tá fyrstani kann jørðin verða
urtagóð. Luft fáa vit niður í
jørðina, um vit skjóta upp og
lata veður og vind koma okkum
til hjálpar og loysa moldsmá-
lutirnar hvønn frá øðrum. Hetta,
at evnisumsetingar sleppa at
gangar rætta leið og evna friska
jarðarvætu, er eisini neyðugt, ja
ein fóst treyt fyri, at bakteríu-
og djóralívið í jørðini kann
trívast.

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor:
THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling:
TRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3.

Hovedkontoret i Thorshavn tillige aabent 6—7 for Ind- og Udbetalinger.

Fundur.

Suðurstreymoyar Javnaðarfelag hevur fund í
Avhaldshúsinum mánakvöldið 25. í h. m. kl. 8. við
hesi dagsskrá:

Nevndarval;
Uppstilling av kandidatum til lögtingsvalið.
Stjórnin.

Arbejderens Almanak

28. Aargang 1936

Udgivet af det danske Socialdemokrati under Redaktion
af Jul. Bomholt, Peder Tabor og Hedtoft-Hansen

Landets bedste Forfattere, kendteste Navne og dygtigste
Tegnere er Medarbejdere ved den populære Almanak

Af Indholdet nævnes:

Th. Stauning:

»Tanker efter Valgets.

Knuth Becker:

»Lasses Bile». Digt — Tegning af Sikker Hansen.

Otto Rung:

»Et Skibsur». — Spændende Kriminalnovelle.

K. K. Steincke:

»Nye Strotankers». — Aktuel politisk Satire.

Marie Bregendahl:

»Dragon-Trine og den hellige Ostehandlers». —
Tegninger af Karl Renning.

Esther Grenen:

»Dr. W.'s Opvaagnen». Tegninger af Anton Hansen.

Leck Fischer:

»Den gode Hustru». — Tegninger af Hans Bendix.

Carl Johansen:

»Spils». Tegninger af Anton Hansen.

500 Kroner i Præmier til Børnene

Munter Aarslevy

med farvestraalende Billeder og Vers.

Billedbilag:

Et ypperligt Farvebilled af Jens Birkholm:
Til Bords.
Portræt af D. A. F.s Formand Axel Olsen.

Kalenderstof:

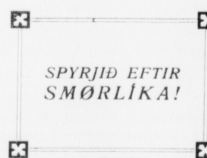
Friser af Ernst Hansen. — Markedsfortegnelse,
Højvands og Drægtighedstabel m. m.

Pris Kr. 1,25

Billedig - Billedrig - Underholdende

Køksgenta (Økonoma)

Áltíðandi, økonómisk og kon í allari matgerð kann fáa pláss á
Tvoroyra »júkrahúsi 1 desember.
Løn 40—50 kr.

SPYRJD EFTIR
SMØRLÍKA!

Málaraforrættning.

Papp, tapet, møpulpolitur, alt
málaraforrættning viðvíkjandi! Best,
bílígaast. — Orðrar frá bygdum
ekspederast umgangandi.

M. P. Jacobsen, Tórshavn.
Telef. 287.

At jørðin er fátæk merkir,
at hon líta og onga plantuføði
hevur í sær. Um evnisumseting-
arnar sleppa at ganga rætta leið,
og bakteríu- og djóralívið sleppur
at trívast, við øðrum orðum sagt,
um luftin sleppur nóg mikið at,

verður ein partur av sjálvari
moldini umgjordur til plantu-
føði, til tóð, og tað taðfall, vit
leggja í jørðina, kemur til brúks.

Av hesum, ið her er ávíst,
kunnu vit siga: Tað, ið skal
gera vánaliga jørð góða,

er luftin. Leggið tí arbeiðið
so, at tað sleppur luft til hvorja
tægr í veltlagnum (»: tað ovasta
jarðlagið, sum vit arbeiða um í
vanligari veltlagi), skjót tí upp
hesa tíðina.

Hetta, at fáa luft niður í jørðina,
er eisini ein hovudsætlan við
summararbeiðinum í moldvelt-
um (veltur, ið eru atkomiligar
fyri amboð, meðan grøðin veksur),
men tað fáa vit kanska høvi til
at taka upp, tá tann ársins tíð
kemur.

Kálk er eitt evni, sum skal
hjálpa luftini til at gera jørðina
fríska, tað skulu vit sjá nokur
orð um í næsta blaði.

H. J. J. (H. J. Jacobsen),
búfrøðingur.

TOFTA- BØNDUR

—o—
Harra Jóannes bóndi Paturs-
son, vil bílla fólk inn, at eg
gleði meg yvir at bóndurnir í
Toftum hava mist garðarnar.
Hann skrivar í »Tingakrossin»,
at eg skal hava sagt um konu-
fólkini á Toftagarði: »Lat tey
bara gráta; tey hava gott av tí.
Hesi orð havi eg aldri sagt.
Eg eri harmur yvir, at hesir
menn hava mist garðarnar ella
rættari sagt: garðin; tí tað er
ein garður, ið talan er um.
Tað eru tveir menn, ið hava
brúkt hvor sína helvt av garð-
inum. Eg hugsi at fólk yvir-
høvir í Føroyum kunna hava
hug at vita, hvussu vorðið ið er
við hesum garði. Tessvegna vil
eg greiða frá hesum viður-
skiftum.

Tann gamli bóndin í Toftum
varð eyknevndur »Stovari», ikki
fyri at skemma mannin, men
eins og eitt annað »skelunavn»,
sum Danir plaga at siga. Elsti
sonur hansara nevndist Jákup
hjá Stovari og næstelsti bróðurin
nevndist Palli hjá Stovari. Tann
elsti bróðurin, Jákup, doyði fyri
o. u. 20 árum síðani og átti
dreingir, ið tá vóru óvitar.
Stovar sat tá sjálvur sum bóndi.
Einkjan eftir Jákup hjá Stovari
hevði tá eina mork av garðinum;
men seinni eintust tey um at
byta garðin í helvt millum Palla
hjá Stovari og einkjuna. Hetta
var alt gott og væl; men tey
fingu ongantíð garðin í festi.
Tey flugu hann at hava í hond-
um.

Næstan allur tann gamli bó-
urin er tikin til byggigrundir,
tessvegna fæddi garðurin bert
tver kyr fyri nøkrum árum
síðani. Hesir báðir mennir,
t. v. s. Palli hjá Stovari og Óli,
sonur ta áðurnevndu einkjuna
eftir Jákup hjá Stovari, lögdu
sær so í felag eina stóra trúð
inn av haganum, og hana hava
teir roynt at dyrka.

Eg kenni ikki Palla hjá Stov-
ari stórt; men eg hoyri, at ski-
lamenn siga, at hann er líka so
duguligur sum bóndur yvir-
høvir í Føroyum. Hin yngri
mannin, Óla í Toftum, kenni
eg, og eg veit, at hann, tá hann
20 ára gamal tók hálan garðin,